

Sygn. akt: X U 675/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Garncarz

Protokolant: Dorota Wabnitz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 lutego 2017 r. we W.

sprawy z odwołania **K. M.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 02 września 2014 r. znak: (...)

w sprawie K. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o zasiłek chorobowy

I. oddala odwołanie;

II. nie obciąża wnioskodawcy kosztami postępowania.

Sygn. akt X U 275/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 września 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. odmówił wnioskodawcy K. M. prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 19 czerwca 2014 r. do 10 września 2014 r. i nadal, w przypadku dalszej nieprzerwanej niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji strona pozwana podniosła, że wnioskodawca nie złożył wymaganych dokumentów, aby sporządzić kartę wypadku. Toczy się postępowanie wyjaśniające, które ma na celu ustalenie, czy doszło do wypadku podczas wykonywania działalności gospodarczej. W toku postępowania ustalono, że zdarzenie z dnia 18 czerwca 2014 r. zostało uznane za wypadek podczas prowadzenia działalności gospodarczej, lecz organ rentowy wszczął postępowanie wyjaśniające dotyczące potwierdzenia konta wypadkowego wnioskodawcy. Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, strona pozwana wydała decyzję z dnia 14 stycznia 2015 r. którą organ rentowy zmienił decyzję z dnia 2 września 2014 r. w zakresie uzasadnienia odmowy prawa do zasiłku chorobowego i odmówił wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za ten sam okres, co w decyzji z dnia 2 września 2014 r. z uwagi na fakt, że wnioskodawca na dzień wypadku tj. 18 czerwca 2014 r. zalegał w opłacaniu składek na ubezpieczenie społeczne na kwotę wyższą niż 6,60 zł. Wnioskodawca nie odwołał się od decyzji z dnia 14 stycznia 2015 r.

W odwołaniu od decyzji (...) Oddział we W. z dnia 2 września 2014r., wnioskodawca wniósł o przyznanie mu prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 18 czerwca 2014 r.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wnioskodawca wskazał, że ZUS w swojej decyzji bezpodstawnie odmówił wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 19 czerwca 2014 r. z uwagi na fakt, że otrzymywał on wcześniej zaświadczenia o tym, że nie zalega z zapłatą jakichkolwiek składek na ubezpieczenie społeczne, nie był wzywany do zapłaty przez stronę pozwaną, nie wiedział o posiadanym zadłużeniu, zatem winien on otrzymać zasiłek chorobowy w wysokości 100%, a nie 80%, tak, jak otrzymał od strony pozwanej za sporny okres.

W odpowiedziach na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, początkowo uwagi na fakt, że wnioskodawca nie przedstawił wymaganych dokumentów, a następnie, kiedy wnioskodawca złożył wymagane dokumenty, uznał zdarzenie z dnia 18 czerwca 2014 r. za wypadek przy prowadzeniu działalności gospodarczej, lecz odmówił prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres z uwagi na fakt, że na dzień wypadku wnioskodawca zalegał z zapłatą składek na ubezpieczenie społeczne w wysokości powyżej 6.60 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca K. M. prowadzi działalność gospodarczą i z tego tytułu podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym, w tym również w okresie od 1 marca 2005 r. do 5 sierpnia 2005 r. tj. w okresie, gdy w tym samym czasie był zatrudniony na podstawie umowy o pracę, gdyż pracodawca wnioskodawcy wykazywał w raportach miesięcznych dla ubezpieczonego kwotę niższą, niż kwota minimalnego wynagrodzenia.

Decyzją z dnia 27 maja 2015 r. strona pozwana potwierdziła, że wnioskodawca jako osoba prowadząca działalność gospodarczą podlega obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu od 1 marca 2005 r. do 5 sierpnia 2005 r.

Od decyzji tej wnioskodawca złożył odwołanie pismem z dnia 20 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 8 listopada 2016 r. odrzucił odwołanie wnioskodawcy.

Dowód: - akta strony pozwanej

- akta Sądu Okręgowego we Wrocławiu Wydział Ubezpieczeń Społecznych sygn akt IX U 925/16

- przesłuchanie wnioskodawcy (płyta CD) k. 69

- decyzja strony pozwanej z dnia 27 maja 2015 r. (w aktach strony pozwanej)

Na dzień 18 czerwca 2014 r. konto wnioskodawcy z tytułu nieopłaconych składek wykazywało zadłużenie:

- na ubezpieczenie społeczne za okres 03.2005 – 03.2009 – w kwocie głównej 2.174,68 zł

- na ubezpieczenie zdrowotne za okres 01.2011 r. – w kwocie głównej 2,29 zł

- na Fundusz Pracy i FGŚP za okres od maja 2005-12,2013 – w kwocie głównej 80,03 zł.

Dowód: - akta strony pozwanej, pismo strony pozwanej z dnia 1.04.2015 r. k. 29

- zaświadczenie k. 21

W dniu 13 listopada 2014 r. strona pozwana na wniosek wnioskodawcy, na podstawie przedstawionych przez niego dokumentów, wydała mu zaświadczenie o tym, że nie zalega on z zapłatą składek z tytułu ubezpieczenia społecznego.

W dniu 4 grudnia 2014 r, strona pozwana sporządziła z urzędu korekty dokumentów rozliczeniowych wnioskodawcy ZUS DRA za okres od marca 2005 r. do 8 sierpnia 2005 r. o czym wnioskodawca został poinformowany pismem z

dnia 10 grudnia 2014 r. W związku z powyższym nieprzerwanie do dnia wyroku po dniu wypadku tj. po 18 czerwca 2014 r. konto rozliczeniowe wnioskodawcy wykazywało zadłużenie na kwotę powyżej 6,60 zł.

dowód: przesłuchanie wnioskodawcy (płyta CD) k. 69

- akta strony pozwanej

- pismo strony pozwanej z dnia 15.03.2015 r. k. 30

Wnioskodawca złożył do strony pozwanej pismo z dnia 29 stycznia 2015 r. w którym wskazał, że uważa decyzję z dnia 14 stycznia 2015 r. za nieuzasadnioną, gdyż otrzymał od strony pozwanej zaświadczenie o niezaleganiu z zapłatą składek, nie otrzymywał również wezwań do zapłaty, zatem wnosi o wypłatę zasiłku chorobowego.

Strona pozwana nie potraktowała w/w pisma jako odwołania od decyzji z dnia 14 stycznia 2015 r. lecz jedynie jako stanowisko w sprawie, w związku z czym odpowiedziała wnioskodawcy pismem z dnia 11 marca 2015 r. podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko i ponownie pouczyła wnioskodawcę, że może odwołać się od decyzji strony pozwanej z dnia 14 stycznia 2015 r.

Wnioskodawca miał świadomość tego, że jego pismo z dnia 29 stycznia 2015 r nie jest traktowane jako odwołanie od decyzji z dnia 14 stycznia 2015 r. i nie odwołał się od w/w decyzji.

dowód: przesłuchanie wnioskodawcy (płyta CD) k. 69

- akta strony pozwanej

- pismo wnioskodawcy z dnia 29.01.2015 r. k. 60

- pismo strony pozwanej z dnia 11.03.2015 r. k. 59

Strona pozwana dokonała wypłaty na rzecz wnioskodawcy zasiłku chorobowego w wysokości 80% podstawy wymiaru za okres od 19 czerwca 2014 r. do 17 grudnia 2014 r.

Bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny ustalono na podstawie dowodów dokumentów, których autentyczności nie podważała żadna ze stron, w szczególności dokumentom przedstawionym przez stronę pozwana, ale także wnioskodawcę, w szczególności korespondencji stron, a także przedstawionego zaświadczenia o niezaleganiu z opłatą składek z dnia 3.11.2014 r.

Jednocześnie Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy w zakresie, w jakim zeznał ona co do faktów potwierdzonych dokumentami w sprawie. Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy w zakresie, w jakim twierdził on, że wielokrotnie zwracał się do strony pozwanej o wydanie zaświadczenia o niezaleganiu z opłatą składek, skoro wnioskodawca mógł przedstawić jedynie jedno takie zaświadczenie, a także strona pozwana nie potwierdziła, aby wydawane było takie zaświadczenie wnioskodawcy jeszcze w innej dacie.

Stan faktyczny zatem co do zasady był niesporny.

Wnioskodawca i jego profesjonalny pełnomocnik nie zaprzeczyli temu, że faktycznie wnioskodawca prowadząc działalność gospodarczą będąc jednocześnie zatrudnionym na podstawie umowy o pracę, podlegał ubezpieczeniu obowiązkowym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w okresie od marca 2005 r. i w związku z tym powstało

u wnioskodawcy zadłużenie na koncie ubezpieczeniowym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej na kwotę wyższą niż 6,60 zł.

Powyższe wynika też bezpośrednio z wydanej przez stronę pozwaną decyzji z dnia 27 maja 2015 r. która to nie została skutecznie zaskarżona przez pełnomocnika wnioskodawcy, gdyż postanowieniem z dnia 8 listopada 2016 r Sąd odrzucił odwołanie wnioskodawcy.

Sąd jest związany wydaną decyzją administracyjną przez stronę pozwaną, która nie została skutecznie zaskarżona przez pełnomocnika wnioskodawcy, ma tu bowiem zastosowanie powszechna zasada rozgraniczenia drogi sądowej i drogi administracyjnej, czego wyrazem są art. 2 § 3 i art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. oraz art. 16 i 97 § 1 pkt 4 k.p.a., a pod rządami Konstytucji także w idei podziału władz (art. 10) oraz działania organów władzy publicznej na podstawie i w granicach prawa (art. 7). Zasada ta doznaje ograniczenia jedynie w myśl koncepcji tzw. bezwzględnej nieważności decyzji administracyjnej, która nie ma normatywnego umocowania, ale znajduje oparcie w orzecznictwie Sądu Najwyższego, wyrażającym od kilkudziesięciu lat niezmienny pogląd, że decyzja administracyjna nie może wywoływać skutków prawnych, pomimo jej formalnego nieuchylenia, jeśli jest dotknięta wadami, godzących w jej istotę jako aktu administracyjnego. Do takich wad zalicza się brak organu powołanego do orzekania w określonej materii oraz niezastosowanie jakiegokolwiek procedury lub oczywiste naruszenie zasad postępowania administracyjnego (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 1946 r., C.III. 217/46, OSN 1947, nr 1, poz. 25, z dnia 15 października 1951 r., C. 653/51, OSN 1952, nr 3, poz. 75, z dnia 29 czerwca 1957 r., 2 CR 499/57, OSN 1959, nr 3, poz. 88, z dnia 27 sierpnia 1959 r., 1 CR 1051/58, "Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego" 1960, nr 2, s. 58, z dnia 4 listopada 1959 r., 2 CR 669/59, OSPiKA 1962, nr 4, poz. 106, uchwały z dnia 21 listopada 1980 r., III CZP 43/80, OSNCP 1981, nr 8, poz. 142, z dnia 21 września 1984 r., III CZP 53/84, OSNC 1985, nr 5-6, poz. 65, z dnia 27 listopada 1984 r., III CZP 70/84, OSNCP 1985, nr 8, poz. 108 oraz postanowienie z dnia 9 listopada 1994 r., III CRN 36/94, OSNCP 1995, nr 3, poz. 54 i wyrok z dnia 7 kwietnia 1999 r., I CKN 1079/97, OSNC 1999, nr 11, poz. 189).

W niniejszej sprawie taka sytuacja nie ma miejsca.

Mając na uwadze powyższe, należy zatem uznać, że wnioskodawca na dzień wypadku, ale także – jak wynika z niespornego stanu faktycznego, (co potwierdziła nie tylko strona pozwana ale również wnioskodawca w toku postępowania) do dnia wyrokowania, posiadał zadłużenie z tytułu opłaty składek na ubezpieczenie społeczne na kwotę większą niż 6,60 zł. Powyższe zadłużenie na kwotę znacznie przekraczającą w/w kwotę 6,60 zł (ponad 2.000 zł), wykazano jeszcze w piśmie z dnia 11 marca 2015 r. skierowanym do wnioskodawcy przez stronę pozwaną.

Zatem należy uznać, że faktycznie strona pozwana zasadnie odmówiła wnioskodawcy, na podstawie art. 6 ust 2 pkt 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, wypłaty zasiłku chorobowego za okres od 19 czerwca 2014 r. z tytułu wypadku przy prowadzenia działalności gospodarczej.

Jednocześnie należy podkreślić, że wnioskodawca otrzymał w zasiłek chorobowy w wysokości 80% podstawy wymiaru za sporny okres niezdolności do pracy.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut wnioskodawcy, w którym podniósł on, że winien otrzymać zasiłek choroby (nawet pomimo posiadania zadłużenia na koncie), gdyż otrzymał on od strony pozwanej zaświadczenie o tym, że nie zalega z zapłatą składek, a również dlatego, że nie był wcześniej wzywany do zapłaty.

Należy podkreślić, że żaden przepis odrębny, ani też żaden przepis ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74, z późn. zm.) nie zobowiązuje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do wydawania płatnikom zaświadczeń o wysokości zobowiązań składkowych lub też o braku zaległości w tym zakresie.

To, że płatnicy składek zwracają się do strony pozwanej o wydanie takiego zaświadczenia jest wynikiem najczęściej wymogów stawianych im odrębnymi przepisami.

Strona pozwana wydaje odpowiednie zaświadczenie na podstawie danych aktualnie ujawnionych na koncie ubezpieczonego, które jednak mogą być korygowane. Dane na koncie są najczęściej ujawnione na podstawie złożonej przez płatnika dokumentacji, która jednak może nie odzwierciedlać rzeczywistego stanu konta, jak to miało miejsce u wnioskodawcy. Dane ujawnione na koncie wnioskodawcy w listopadzie 2014 r. wynikały ze złożonych przez niego dokumentów. Dopiero po ich weryfikacji, tj. ustaleniu, że nieprawidłowo wnioskodawca nie odprowadzał składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne w czasie zatrudnienia na podstawie umowy o pracę można było wydać decyzję w tym przedmiocie i ujawnić zadłużenie na koncie ubezpieczeniowym wnioskodawcy.

Zatem należy uznać, że zaświadczenie wydane wnioskodawcy w listopadzie 2014 r. nie miało żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż wydane było na podstawie przedstawionej przez niego dokumentacji, a dopiero po weryfikacji danych przedstawionych przez wnioskodawcę, która to wykazała, że dane przez niego przedstawione były nieprawidłowe, ujawniono stan faktycznego zadłużenia. Żadem przepis prawa nie nakłada na stronę pozwaną sankcji za wydanie zaświadczenia o niezaleganiu z zapłatą przez płatnika składek o nieprawidłowej treści.

Dodatkowo należy zważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa dopuszczalne jest ponowne ustalenie prawa do świadczenia również na niekorzyść ubezpieczonego, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji okaże się, że świadczenie było przyznane niezasadnie. Rola Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jest inna niż organu administracyjnego, gdyż nie chodzi o typowe sprawy administracyjne. Nie stosuje się więc w pełni procedury administracyjnej. Zgodzić należy się także z uwagą poczynioną w wyroku z dnia 27 stycznia 2015 r. przez Sąd Apelacyjny w Szczecinie (sygn. akt III AUa 364/15, LEX nr 1665851), który wskazał, że przepis art. 83a ust. 1 u.s.u.s. nie określa granic czasowych wydania decyzji w przedmiocie ponownego ustalenia prawa lub zobowiązania stwierdzonego decyzją organu rentowego, co oznacza, że może ona być wydana w każdym czasie, jeżeli zostaną spełnione przesłanki wskazane w tym przepisie.

Podkreślić należy w tym miejscu, z powołaniem się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2014 r. (sygn. akt II UK 594/13, LEX nr 1545147), że od chwili wniesienia do sądu powszechnego odwołania od decyzji organu rentowego (w okoliczności sprawy opartej na art. 83 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) sprawa staje się sprawą cywilną i podlega rozpoznaniu według zasad właściwych dla tej kategorii spraw (art. 83 ust. 2 w związku z art. 1 k.p.c.). Innymi słowy ewentualne wady decyzji wynikające z naruszeń przepisów postępowania przed organem rentowym pozostają zasadniczo poza zakresem jego rozpoznania, a Sąd w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych orzeka o prawach lub obowiązkach stron na podstawie właściwych przepisów prawa materialnego.

Mając zatem na uwadze, że zaświadczenie otrzymane przez wnioskodawcę od strony pozwanej nie miało żadnej mocy urzędowej w zakresie takim, nie było ono nawet decyzją administracyjną, a jedynie dokumentem zaświadczającym dane na podstawie dokumentów – jak się później okazało nieprawdziwych złożonych przez wnioskodawcę, które zostały skorygowane w sposób prawidłowy i niepodważony przez wnioskodawcę w toku postępowania, które wykazały zadłużenie, należało uznać, że odmowa strony pozwanej co do wypłaty wnioskodawcy zasiłku chorobowego za zasadną.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że wnioskodawca był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Nie wniósł odwołania od decyzji z dnia 14 stycznia 2015 r. Lecz pomimo tego, że nie wniósł odwołania, z uwagi na fakt, że decyzja strony pozwanej z dnia 14 stycznia 2015 r. zmieniała zaskarżoną decyzję z dnia 2 września 2014 r. jedynie w części uzasadnienia, natomiast dotyczyły obie decyzje tego samego okresu zasiłku chorobowego, Sąd rozpoznał wszystkie argumenty wnioskodawcy.

Profesjonalny pełnomocnik wnioskodawcy nie przedstawił żadnych dalszych wniosków i dowodów na poparcie odwołania. Sąd oddalił wniosek pełnomocnika wnioskodawcy o uzupełniające przesłuchanie wnioskodawcy, gdyż nie wskazał okoliczności, na jakie wnioskodawca miały być uzupełniająco słuchany. Zatem Sąd oddalił ten wniosek pełnomocnika wnioskodawcy, a pełnomocnik nie złożył zastrzeżeń w trybie art. 162 kpc.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako bezzasadne. (pkt I wyroku)

Orzeczenie o kosztach postępowania Sąd oparł o treść art. 98 kpc w zw. z art. 102 kpc w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych. (pkt II wyroku).